

[Arne Christiansen]

unægtelig en ny situation i dansk politik, i det socialdemokrati, som har været statsbærende gennem generationer.

Den tidligere statsminister har påstået, at der er konsekvens i partiets politik. Der kan man sige: ja, i opposition. Før var det jo en anden politik, men trusselsbrevet til regeringen i tirsdags er i frisk erindring, og i nyhedsmedierne er stemmen hævet, vel fordi argumentationen er svag.

Forsvarsministeren har til fulde dokumenteret handlingsforløbet i denne sag, mens socialdemokratiet var i regering, og jeg skal derfor ikke repetere de tidligere socialdemokratiske holdninger, men jeg vil gerne spørge den socialdemokratiske ordfører, hvad der skal ske med de millioner, som den tidligere forsvarsminister allerede har ladet indbetale til infrastrukturprogrammet, og hvorfor Danmark nu skal løbe fra allerede givne tilsagn, som den socialdemokratiske regering har givet uden forbehold.

Jeg vil også gerne spørge, om Hollands og Belgiens indstilling til infrastrukturprogrammet og dets finansiering ikke gør indtryk på socialdemokratiet, som jo påberåber sig forbindelse til socialdemokratiet bl. a. i Holland. Disse to lande ville jo, hvis dette forslag blev vedtaget, komme til at bære en del af den byrde, som Danmark som en dårlig og vankelmødt allieret tvunget af socialdemokratiet måtte vælte over på andre inden for alliancen.

Det er som sagt Danmarks troværdighed, der står på spil, og det fører til endnu et spørgsmål: hvor langt forestiller socialdemokratiet sig egentlig at kunne gå ad denne nys betrædte vej, før manglende troværdighed får konsekvenser, f. eks. for NATOs forstærkningspolitik, uden hvilken vi ikke kan overleve en konflikt? Ganske vist siger hr. Lasse Budtz, at han ikke ser noget alternativ til NATO, men som linjerne er lagt nu, må vi i høj grad befrygte, at pilen peger mod en udtræden af NATO på længere sigt. Er det det medlemskab, man ønsker at bringe i fare?

Endelig vil jeg spørge, hvad socialdemokratiet i øvrigt forestiller sig vil ske med Sovjets mellemdistanceraketter efter resolutionen i FN i tirsdags. Her kan jeg godt selv give svaret: opbygningen vil fortsætte som en trussel mod det Vesteuropa, hvis nordflanke vil begynde at vakle, hvis dette forslag skulle blive vedtaget. Da vil Danmark nemlig stå

som en uansvarlig allieret, en holdning, der ikke blot vil skade Danmark og NATO, men også Genèveforhandlingerne. Tæppet vil blive trukket væk under disse forhandlinger, hvad den tidligere udenrigsminister K. B. Andersen har sagt og skrevet. Det er beklageligt, at det er en forhenværende socialdemokrat og ikke en her i salen nærværende, der står fast på partiets hidtidige udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Arentoft (FP):

Forsvarsministeren og jeg har uafhængigt af hinanden hæftet os ved det, der står i bemærkningerne, nemlig at det vil være en opmuntring for de stadig stærkere kræfter i den vesteuropæiske fredsbevægelse, som vender sig imod de ny Pershing II-raketter og krydserrmissiler. Det tror jeg at forslagsstillerne simpelt hen har misforstået, og desværre også, tilsyneladende efter den socialdemokratiske ordførers indlæg, at socialdemokratiet har misforstået.

NATOs dobbeltbeslutning i december 1979 var netop et signal til Sovjetunionen om at få forhandlinger i gang. Man havde jo påbegyndt opstillingen af først SS-4 og SS-5 og derefter SS-20 raketter langt før den tid, og man ville ikke forhandle fra russisk side. Først da NATOs dobbeltbeslutning kom, ville man pludselig forhandle. Man må konstatere, at der dog er forhandlinger i gang, der er START-forhandlinger i gang i Genève, og dér er det efter min mening en alvorlig svækkelse, at NATO ikke står som en enhed, men at der er udbrydere blandt de 16 NATO-lande, og at Danmark er et af de lande, der er udbrydere. Det er flovt at være dansker, når man er ude i NATO-forsamlinger, når man optræder på den måde.

Jeg skal ikke komme ind på afstemningerne i tirsdags. Jeg er skuffet over, at regeringen ikke fastholdt sit standpunkt og stod last og brast med vore allierede i NATO, men lod sig kyse af, at der muligvis kunne komme en folketingsdebat om spørgsmålet, hvor der kunne fremsættes dagsordensforslag. Det viser tydeligt, at man ikke kan stole på nogen som helst, for en sådan forespørgsel er jo alligevel fremsat, og den kommer, så derfor er det forkert, at regeringen lod sig kyse.

Hr. Lasse Budtz snakkede om, at man skulle forlænge fristen, der går til udgangen